

CORATGE i SORT. Carta de resposta a David Fernández

16.XII.17 Isto del real
60ª dia a la presó

Estimat David,

M'has fet recordar aquella anècdota d'en Thoreau quan un vell amic el va anar a visitar a la presó i preguntà: - Què hi fas aquí prescat? Ell respongué: Què ho fa que tu no hi ets!. Aquesta és la gran diferència entre l'època del pentecosta nord-americà i el nostre avui. Avui a Catalunya el compromís és col·lectiu, unit en la seva diversitat. Però n'és unit que mai.

Fer 2 mesos que entrem a Isto del real amb en Jordi, encara no ens deixen anar perquè diuen que tenen por del que podem fer, però no te ni cap ni peus, ells tenen els tancs i un exèrcit, nosaltres en canvi unes profundes conviccions democràtiques arrelades en el diàleg i la no-violència. Ens avale la història i 56 anys no són pocs.

No cal que t'expliqui com agraïxo l'escalf que estem veient de l'estúria des del primer dia, la gratitud és infinita i ho visc amb rancor i optimisme. Encarnat del passat, els records es fan presents a cada volta del pati, a cada porta que es tanca al teu darrere, en cada somriure espantat del vedat que acaba d'entrar al mòdul.

Recordo el primer dia que entrem per la porta al Despatx del carcer Diputació, 276 junt amb en Ramon i la teresa i us hi espavalem amb la Rita i la Muriel i que temps després donaria llum al neixement de LLIBRES. Ho tinc sempre present: Gestionar el mentrestant i es devenir llhores d'exclusió, de pobresa, de desigualtat.

Recordo el dia que em vas dir que a Omnium ja erem un mes, i jo em vaig emocionar, perquè Omnium vol dir de tots i no més te sentit si ho som de debó.

Després, una que hi penso, no em lem de menar mai veia canvi, però en canvi ens ho lem donat tot. El dia que et vaig acompanyar al jutjat per haver denunciat les amenaces feixistes vas aprendre que és normal que tingem por, però que és més important que tingem molta més esperança.

I navegant entre contradiccions seguim avançant i així ens refinem en els reptes col·lectius: Enfortir el sentiment de pertinença com ens ensenyà en Canadell, sense deixar-nos ningú pel camí.

Bell amic, sempre a peu de caner o a peu de fabrica, sense Oridis amb la Miria i en Borja font uns somriures. Des de les prebendes on mai hi ha fet Nadal, però des d'on veis en privàcia mei, tant avui com tot l'any de seguir somriant en un món més just, sense vencedors ni vençuts, on no hi tingui lloc ni l'odi ni el vençer.

I ara a les 8 quan arribi a la cel·la, trobaré el llibre d'en Gil Matameli a la caixa, al costat del mocador grec dels Txell que em portes sent. Així doncs coratge i sort i una esperança infinita que aviat ens podrem tornar a abraçar tots plegats.

T'estimo, us estimo ... per sempre!

Ees refundador l'any 1961

Jordi Cuixart
President d'OC.

